

foreslog jeg så hr. Villy Søvnald, at vi skulle stille en forespørgsel for at få en politisk diskussion af, om det er fornuftigt at lave et sådant korps, om det er en god ting, om det f.eks. vil forbedre forholdet til Rusland osv.

Jeg håber, hr. Jensby vil tage handsken op og gå ind i den politiske debat, og så går jeg ud fra, at hr. Jensby vil forsvare oprettelsen af dette korps, hvorimod jeg altså vil forsøge at fremføre en argumentation for, at vi ikke skal gå den vej.

Jens Jørgensen (KF):

Dér sad de så, alle de kloge filosoffer, digtere, tænkere, forfattere omkring århundredskiftet, skuede ind i det 20. århundrede og konstaterede, at den tidsalder, man nu begyndte på, var en tidsalder med garanteret fred. Men de så Første Verdenskrig, de så Anden Verdenskrig, og de så et utal af krige andre steder rundt om i Europa og resten af verden. De tog fejl.

Derfor havde de europæiske magter – og også de atlantiske magter for at gå lidt længere ud – en bunden opgave, som de i virkeligheden begyndte at drøfte de første tanker om helt tilbage i krigens tid, i 1943-44.

Det førte frem til oprettelsen af NATO, og som forsvarsministeren rigtigt sagde i sit indlæg, er det vigtigt at holde sig for øje, at NATO er en forsvarsalliance. Det var en forsvarsalliance i 1949, da den begyndte. Det har hele vejen siden været en forsvarsalliance, og med de elementer, der er lagt ind og forhåbentlig bliver lagt ind som følge af de debatter, vi har haft tidligere i dag, og med de ting, som forsvarsministeren har peget på i sin redegørelse, hvis grundighed og præcision jeg også takker for, vil NATO også fremover være den forsvarsalliance, som man må fæste sin lid til.

Når hr. Keld Albrechtsen sammen med hr. Villy Søvnald fra SF derfor siger, at hele det setup, der foreligger her i dag, drejer sig om – og jeg citerer hr. Keld Albrechtsen for lidt siden – »at begrænse skadevirkningerne af udvidelserne«, kommer det næppe som nogen overraskelse hverken for hr. Keld Albrechtsen eller hr. Villy Søvnald, at Det Konservative Folkeparti ikke ser nogen skadevirkning i de udvidelsesdrøftelser, vi har haft.

Jeg siger derfor endnu en gang tak til forsvarsministeren for redegørelsen, og jeg skal på Det Konservative Folkepartis vegne sige, at vi vil stemme imod det fremsatte forslag til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er meget vigtigt at få denne diskussion på et meget konkret grundlag, og derfor vil jeg godt spørge den konservative ordfører: Hvis man nu får gennemført denne plan om oprettelsen af et sådant Østersøkorps med polsk deltagelse, med den ganske stærke danske offensive styrke formentlig bakket op af F16-flyene – det kan ministeren oplyse, men det ville naturligvis være logisk, at man bakker op med de danske F16-fly og kraftige tyske panserstyrker, der ikke har stået i det område i meget lang tid, og som sikkert vil vække mindelser om en tid, der ikke var så behagelig – kan man så virkelig forestille sig, at det i Rusland kan opfattes som et fredeligt skridt? Hvilke opgaver skal et sådant Østersøkorps løse? Hvordan kan det opfattes som andet end rettet mod Rusland? Vil det ikke være en begrænsning af skadevirkningen i hvert fald at lade være med at oprette et sådant korps?

Villy Søvnald (SF):

For halvandet år siden var OSCE's parlamentarikere samlede. Da pegede et stort flertal på behovet for atomvåbenfri zoner i Europa. Derfor vil det være dybt forstemmende, og det er jo det, vi taler om, hvis stater, der i dag er sluppet ud af atomstrategien, nu igen åbner en dør på klem.

Jeg tror i virkeligheden, det er det punkt, det er vigtigst at gøre lidt ud af i denne debat, for det er, ligesom det er dér, vi ikke rigtig får fat i det egentlige og farlige.

Hvis man vender tilbage til samlingen af dokumenter fra starten af 1990'erne, ligger der et meget interessant dokument om lige præcis atomvåbenfrihed. Vi skal tilbage til traktaten om tysk genforening. Hvis man læser den traktat, der hedder »Treaty on the Final Settlement with respect to Germany«, som er dateret den 12. september 1990 og er indgået i Moskva, så er det et dokument, hvor Vesten permanent giver afkald på udstationering af atomvåben på den tidligere DDR's territorium.

Det er jo et ganske interessant dokument at studere, for sprogbrugen vidner om det fantastiske sikkerhedspolitiske skift, der har fundet sted i de sidste 7-8 år. Dengang sad fire plus to-landene sammen, altså begge Tyskland på det tidspunkt, Frankrig, England, Sovjetunionen og USA og aftalte, hvordan man i Europas opbrud